

MEL

«Jo volia una casa amb les parets emblanquinades i el terra de rajola i els mobles de fusta...»

Una casa a la Garrotxa

Quan vaig decidir que la meua vida no tenia sentit si no la vivia junt amb l'Esther Boix no m'adonava que això significava anar-me separant dels meus paisatges per endinsar-me als de Girona. Segur que tots els casats entendreu què vol dir aquest raonament. Però jo, quan ho vaig decidir, era molt jove i, en enamorar-me, vaig pensar que seria jo qui la portaria cap als meus paisatges, i ja està escrit que sempre és la dona qui se t'endú cap als seus. D'altra banda, amb tot el goig de l'amant que ni se n'adona.

Jo, innocent com era, la vaig passejar pels paisatges de la meua infantesa, per tota la meravellosa plana de Vic. Jo sóc nascut a Barcelona, al Poblenou, el barri que ara se'm torna olímpic, i a més d'haver-hi nascut, sóc plenament ciutadà, ja que tot

caminant per la seva Rambla, la del Poblenou, vaig cobejar tots els somnis que, més o menys, al llarg de la vida he aconseguit fer realitat. La meua mare ja era barcelonina però el meu pare era de Seva, el meu avi patern era en Quico del Serrat i molta parentela encara s'estén per tota la plana, des de Centelles a les masies de Voltregà, per Hostalets de Balenyà, per Tona, Seva, Taradell, per Manlleu... Els meus estius de solter els passava per aquelles terres. Allí, per vacances, quan encara era pintor, hi pintava, i a la casa de l'Om de Taradell, una masia molt a prop de Tona, que m'estimo molt, va ser on per primer cop vaig intentar d'escriure. I precisament quan en els meus llibres surt alguna masia o conreus o marges o xais o pastors, són sempre els viscuts en aquella casa.

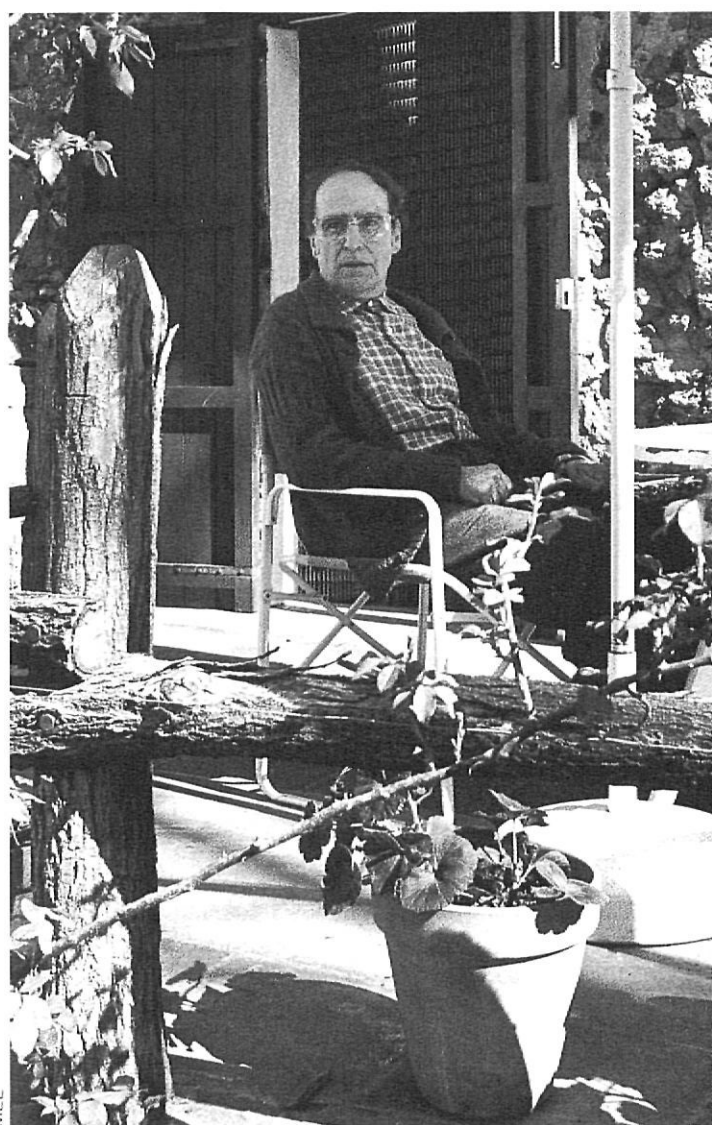
Doncs, en prometre'm amb l'Esther, la vaig passejar pel paisatge de la meva infantesa, de la meva adolescència. I ella, nascuda a Llers gairebé casualment, em dugué per la seva Girona, el seu Anglès, on es va criar; la Celler de Ter, on havia nascut el seu pare; Amer, poble natal de la seva mare, i d'altres llocs viscuts per avantpassats, com Osor o Susqueda. Jo m'he passejat de la mà d'ella per tots aquests paisatges, fins i tot pels carrers de Susqueda, ara esborrats per l'aigua.

En casar-nos vam viure dos anys a Itàlia. A la tornada vam instal·lar-nos al meu Poblenou, després a les Corts i, ara, a Sarrià; perquè tant l'Esther com jo som ciutadans i necessitem viure entre la munió de gent, on bullen tota mena de pol·lucions, les bones i les dolentes, sempre hem volgut viure el món. Però també estimem la natura i el repòs que ella dóna i des que vam tornar d'Itàlia els estius sempre més els hem passat a Girona. Primer a Anglès, després a Lledó d'Empordà i ara a prop d'Olot, a la vora de la Fageda d'en Jordà, a la nostra casa coneguda com el Perer, situada sota la serralada del Corb.

Fa molts anys, doncs, que camino per terres gironines si pensem que ja en porto trenta-tres de casat. Ja en coneixco els topants i les plantes i hi tinc gran quantitat d'amics. I si bé vaig intentar d'escriure per primera vegada a la plana de Vic, tinc molts llibres datats a Anglès, a Lledó, a Sant Antoni de Calonge, i, és clar, a el Perer del Corb. A alguns s'hi poden conèixer les gorgues del Manol, la Garriga perfumada, els boscos aromàtics de Falgàs, els verds tendres de la vall d'en Bas o els cremats volcànics de la Garrotxa. Fins i tot, a *Posicions*, el protagonista, tot anant a una masia que jo sé d'una altra terra, atura el cotxe per sentir el silenci d'una fageda, el silenci màgic que jo conec de la Fageda d'en Jordà, a dos minuts de casa meva: és un petit homenatge que faig a aquest bosc mític i estimat, sobretot si pensem que si el protagonista de la meva novel·la hagués passat per aquesta fageda per anar a casa seva hauria fet una bona marrada. Aquest és el preu que es paga en enamorar-se d'una terra. Com d'una dona, primer te n'enamores i, en viure-la, et va sadollant cos i ment, i després els paisatges floreixen, fruiten i es guarneixen de records.

En les terres gironines, tan variades i esplèndides, tinc amics que m'han portat a banyar a Garvet, a Calella, a Sant Antoni de Calonge, a la Fosca, a Tossa, a Empúries, valga'm Déu!, a Cadaqués... M'han dut a pescar a Palamós... M'han portat en jeep a Milany, al Bassegoda... I, ara, el meu fill Adrià viu a Anglès, engrescat i treballant en coses d'art, com és llei natural en la nostra família, i a més tinc la nora i un nét preciós, tots dos olotins.

I és ben curiós, en els jocs d'adolescents, quan deïem com hauria de ser la nostra casa ideal, en Subirachs, l'escultor, deia que somniava una casa

MEL

«Sento el silenci màgic de la Fageda d'en Jordà, a dos minuts de casa meva».

racional a la manera de Le Corbusier, amb cadires i mobles metàl·lics, de tub. Jo, amb els meus setze, disset o divuit anys a tot estirar, deia que una casa així m'agradava però que m'hi faltava intimitat, em semblava una clínica. Jo volia una casa de pedra amb les parets emblanquinades i el terra de rajola i els mobles de fusta, molt semblant a una masia, a la masia dels meus somnis d'estiu, a l'Om de la meva infància. I ara tinc una casa molt semblant a la del meu somni, el Perer del Corb, en terra gironina, em sembla un miratge, ja que quan de jove ho deia semblava que demanés peres a l'om. I és en aquest paisatge tan bell, tan silenciós i tranquil, que l'Esther hi pot pintar i jo escriure. Un amor gironí me n'ha generat molts d'altres.

RICARD CREUS

Ricard Creus és escriptor.